

2793

1ste Beh. af Finantsloov. f. Finantsaaret

fra 1ste April 1872. til 31te Marts 1873.

2794

Punkter. Det er jo imidlertid i ethvert Tilfælde et Skøn, hvad der er det Vigtigste i saadanne Tilfælde. — Den ærede Finantsministers endelige Slutning med Hensyn til Sammenligningen med Esbjergtilfældet var i Dvrigt den, at, naar jeg ikke betragtede Esbjerglovens Tidsgrænse paa samme Maade som han, men betragtede den som noget Absolut, saa maatte jeg i sin Tid være gaaet til Rigsdagen for at begjære en Forlængelse i Tidsfristen, hvorved det maa erindres, at Rigsdagen, som den ærede Finantsminister bemærkede, netop var samlet paa den Tid, da Spørgsmaalet om at afflutte Kontrakten om Esbjerg Havn stod for Døren. Det forekommer mig imidlertid, at denne den ærede Ministers Slutning var noget vel dristig. Det forekommer mig, at man dog ikke kan se bort fra, at det, at gaa til Rigsdagen for at bevirke en Forandring i Lovens Tidsgrænse end yderligere, vilde have gjort det umuligt at overholde endog blot Fristen, som nærmede sig til Lovens, idet der selvfølgelig maatte hængaa en vis Tid med Behandlingen af et saadant Forslag i Rigsdagen. Naar man mente allerede at være kommen til det yderste Tidspunkt for at faae Kontrakten affluttet, ja, endogsaa at være kommen ud over det, idet man ikke vilde kunne faae Arbejdet fuldbendt inden den i Loven bestemte Frist, saa forekommer det mig, at det vilde have været meget besynderligt, om man blot for at imødekomme Lovens Bogstav om Fuldbødselsen, medens Havnene i Dvrigt kunde forudsættes at ville være i fuldt brugbar Stand til den i Loven givne Tid, skulde være gaaet til Rigsdagen om en Forandring i den bestaaende Lov og derved end mere have forsinket Arbejdet. Det har naturligvis paa ingen Maade været mig ubekendt, at jeg paadrog mig et Ansvar ved ikke hogstavelig at faae Loven om Tidsgrænserne for Anlægget fuldbyrdet i selve Kontrakten. Men jeg mente, at Rigsdagen, selv naar jeg ikke søgte gennem den ligefrem at bevirke en Forandring i Loven, dog vilde faae Leilighed

til senere at afgive sin Dom om; hvorvidt min Handlemaade i saa Henseende havde været forsvarlig eller ikke, om; hvorvidt det var forsvarlig handlet af mig; saavidt det stod til mig, at sørge for, at Havnene var i brugbar Stand inden den i Loven om samme fastsatte Tid, selv om ikke alle Pengene til den vare givne ud til den Tid, og selv om ikke ethvert Arbejde, der knyttede sig til Havnenaanlægget, var fuldbendt inden den Tid. Og jeg tro dristig at kunne sige til den nuværende Regjering, ja, egentlig da til den ærede Indenrigsminister, at, dersom han gaar hen og gjør ligesaa, dersom han ligesom jeg gjør sig sin bedste Glid for at se de i Loven om de vest- og sønderjydske Jernbaner bestemte Arbejder satte i Gang og fuldførte saa hurtigt og saa godt, som det er ham muligt, saa vil det Ansvar, der selv om Tidsgrænserne ikke i Et og Alt maatte blive iagttaget, i saa Henseende maatte komme til at hvile paa ham, ikke blive besværligt at bære, hvorimod jeg tror, at Ansvaret ved af formelle Grunde at udsætte eller at unddrage sig for Dpfylbelsen af Loven, vilde blive langt tungere at bære. Og hermed haaber jeg endelig at have taget Afsted med Esbjerg Havns Kontraktspørgsmaal, idet jeg kun endnu engang skal bede fastholdt, at jeg ingenlunde har troet mig ansvarsfri ved, hvad jeg med Hensyn til det har gjort, men at jeg har holdt mig overbevist om, at jeg ved, hvad jeg gjorde, tjente Samfundet, tjente det Almene bedre, end om jeg af formelle Betænklichkeiten havde yderligere sinit Eagen eller endogsaa ladet dens Gjennemførelse hvile.

Jeg tror, at det er en saa tidtviskelig Sandhed, at man nu ligesom i 1868 finder Modstanderne af de vestjydske Baner fortræksvis blandt de Mænd, som vare de levende i 1857—61, at jeg meget gjerne kan gjøre og meget gjerne gjør den Indrømmelse, til den høitærede Finantsminister personlig, at han ikke har været medvirkende ved de Foretagender, som bleve bestemte i Jernbanelovene af 1857.